

JUHA SOININEN

Move Your Body

Rajaton eurodance

MOVE YOUR BODY
RAJATON EURODANCE

Juha Soininen

MOVE YOUR BODY

RAJATON EURODANCE

© 2019 Juha Soininen

Kannen suunnittelu: Henri Kumlander

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8313-7

Omistettu kaikille eurodance-artisteille, kiitos että paransitte elämääni.

INTRO

*"I've got this feeling
Somebody dance with me..."*

kajahti vuonna 1993 vanhasta siskolta peritystä mankasta. Mitä oli tämä melodinen manna taivaasta, kummastelin. Ennen olin altistunut lähinnä vanhempieni soittamalla iskelmälle, mutta tämä oli jotain aivan muuta. Rähäkkä tummahko miesääni räppäsi välissä ja huikeaaääninen leidi kajautti ilmoille tarttuvan kertosaakeen. Taustalla säesti lumoava bassolinja ja piano.

Äkkiä kasetti sisään ja REC.

Siitä se alkoi. Aloin ostamaan kasetteja ja CD-soittimen saatuani siirryin levyihin. Jo edesmennyt Anttila tarjosi paljon kuuntelemastani kamasta. Monet kokoelmat ja albumit jalostivat makuani ja saivat minun janoamaan lisää eurooppalaista soundia.

Tämän ensimmäisen kuulemani eurodance- biisin (DJ Bobo: *Somebody Dance With Me*) vanavedessä seurasi liuta muita pääni sisäiselle hittilistalle pyrkiviä: Culture Beat, Haddaway, 2 Unlimited, Pandora, Flexx, Rob'n'Raz jne. Eurodance oli tullut jäädäkseen.

Tai siltä se ainakin silloin tuntui.

Vuosien kuluessa genre vähitellen hiipui ja alkoi muuttaa muotoaan, vuosituhannen vaihteessa hittilistoilleni alkoivat pyrkiä anonyymit DJ:t instrumentaaleineen, ja eurodance jäi itsellänikin pitkäksi ajalle taka-alalle...

Tällä hetkellä eurodancen kulta-ajoista alkaa olla jo 25 vuotta. Genre eli parasta elämänsä vuosina 1992-1996. Vuosituhannen vaihteessa trance, dream house, ja eurodancesta kehittynyt bugglebum alkoivat painaa päälle, niin että genre käytännöllisesti katsoen kuoli.

Vaikka musiikista kirjoitetaan nykyään paljon, konemusiikista kirjoittaminen, etenkin kirjan muodossa, on marginaalista. Yksi syistä kirjan kirjoittamiseen onkin, että aiheesta ei ole juurikaan kirjoitettu yksittäistä teosta. Jopa maailmanlaajuisesti on todella hätkähdyttävää nähdä vakavan eurodancesta kertovan kirjallisuuden loistavan poissaolollaan. Joitain kuitenkin löytyy. Amerikkalainen James Arena on tehnyt useamman haastattelukirjan 70- ja 80 -luvun tanssimusiikkiartisteista. Mukaan on mahtunut myös yksi kirja, joka käsittelee 90-luvun tanssimusiikkia, *Stars Of 90's Dance Pop: Hitmakers Discuss Their Careers*. Kyseessä ei kuitenkaan ole pelkästään eurodance-artistista kertova kirja. Tämän lisäksi genrestä on kirjoitettu mm. saksaksi ja ranskaksi pienilevikkisiä teoksia, jotka eivät ole käsitelleet aihetta isossa mittakaavassa ja jotka ovat yleensä liittäneet mukaan koko 90-luvun tanssimusiikin kirjon (ja kutsumalla sitä kaikkea eurodanceksi). Toisaalta esim. 80-luvun musiikki on saanut paremman näkyvyyden kirjamarkkinoilla. Eurodancesta kertominen on keskittynyt lähinnä nettiin, jossa on monen tasoisia sivuja omistettuna tälle genrelle. Lisäksi näillä sivustoilla eurodancen käsite on yleensä eri, mikä itselläni ja monella tämän kirjan

haastateltavilla on. Lisäksi Suomessa julkaistava musiikkikirjallisuus on lähes sataprosenttisesti rock-painotteista, joten haluan tuoda markkinoille kirjan, joka koskee pelkästään elektronista popmusiikkia

Genren selvä määrittely on myös yksi tavoitteistani. Eurodancea käytetään turhaan ja ylimalkaisesti monen siihen kuulumattoman tyyliin yhteydessä. Eurosta puhuttaessa on ollut tapana liittää termin alle kaikki Euroopassa tehty tanssimusiikki. Eurodance tai joissain yhteyksissä käytetty termi klassinen eurodance on selkeästi erottuva genre ominaispiirteineen, mikä tulee toivottavasti selville kirjan aikana.

Erityisesti suomalaisessa diskurssissa eurodance on esitetty yleensä negatiivisella tai alentuvalla tavalla. Osoittaakseen euron olevan alisteinen suhteessa kaikkeen muuhun tanssimusiikkiin, siihen on Suomessa liitetty lisänimi *eurohumppa*. Muille tanssimusiikin genreille kuten house ja tekno myönnetään tietty näkyvyys ja oikeutus olemassaololle, mutta kun kyse tulee popimmasta puolesta, halveksunta on käsinkosketeltavaa.

Haluan tuoda kirjani avulla genreä esiin syvemmältä kuin jututtamalla pelkkiä lavaesiintyjiä ja puhumalla hiteistä. Biisien ja tekijöiden takana on mielenkiintoisia tarinoita, jotka mediassa eivät yleensä ole päässeet näkyville. Median mielenkiinto on yltänyt lähinnä keulakuvien haastatteluun ja taustavoimat on unohdettu kokonaan. Haluan päästää kuuluviin unohdettuja tekijöitä ja ihmisiä, joista suuri yleisö ei ole ikinä kuullut. Tarkoitukseni on tarjota uutta tietoa ja yhteyksiä erityisesti eurodance-harrastajille ja yksi kirjan julkaisun syy onkin olla eräänlainen käsikirja.

Eurodanceen liittyvät näkemykseni pohjautuvat vahvasti yli 25 vuoden kokemuksiini dancemusiikista. Esittelen laajalti erilaisia eurodance-projekteja, tuttuja ja tuntemattomia. Haluan tehdä tästä eurodancea syväluotaavan teoksen, joka ei jää pinnalliseksi fiilistelyksi tai tyylille nauramiseksi, kuten tällä ilmiöllä on tapana jädä.

Lähestymistapani onkin vahvasti subjektiivinen. Tarkastelen eurodancea kuuntelijan ja harrastajan näkökulmasta. Itselläni ei ole mitään musiikin alan koulutusta, joten pahoitteluni lukijalle, jos käytän jossain kohtaa vääriä termejä. Pääpaino on harrastajan näkökulmassa, miltä musiikki kuulostaa ja mitä vaikutteita siinä on, mutta en puutu tekniseen puoleen.

Tämä kirja on tribuuttini konemusiikin genreistä uljaimmalle. Sen hedonistinen kiihkeä rytmi ja kestävä tuotanto ovat auttaneet jaksamaan omien murheideni keskellä.

Joten tervetuloa eurodancen maailmaan ja:

MOVE YOUR BODY!

HUOMIOITAVAA

Koostaessani tätä tietopakettia olen käyttänyt apunani monia lähteitä. Käytetyimmät näistä ovat Eurokdj, Wikipedia sekä Discogs. Tarvittaessa olen käyttänyt tiedonlähteenä myös omaa musiikkikokoelmaani sekä haastatellut itse artisteja ja tuottajia, jos se vain on ollut mahdollista ja olen saanut heihin kontaktin. Useassa tapauksessa olen joutunut turvautumaan vain netissä olevaan tietoon.

Olen jättänyt tarkoituksellisesti artistien diskografiat pois, koska ne olisivat muuten vieneet todella paljon tilaa kirjasta. Voit tarkastaa julkaisu- ja tekijätiedot nettisivulta www.discogs.com.

Kuvat, joissa ei ole mainittu kenen luvalla se on julkaistu, on otettu kirjailijan henkilökohtaisesta kokoelmasta, esim. kuvaamalla kansilehtiä tai niiden yksityiskohtia. Kuvaajana on Henri Kumlander.

MITÄ ON EURODANCE?

Mistä puhutaan, kun puhutaan eurodancesta? Tälle on varmasti yhtä monta määritelmää kuin on intolijoitakin. Itselleni se on aina ollut genre, joka sijoittuu 90-luvulle ja jota tehtiin pääasiassa vuosina 1992-1996. Kyseessä on yleensä eurooppalainen biisi, joka on energinen ja suhteellisen nopea, *120-150 bpm* (iskua/biittiä minuutissa) ja joka sisältää yleensä naisen laulaman tarttuvan kertosäkeen ja miehen, useimmiten tummaihoisen, rap-osuuden. Rap-osuudet voivat joskus olla esitetty ragga-tyyliin. Kyseessä voi olla myös kokonaan miehen tai naisen laulama kappale. Vokaaliosuudet ovat yleensä hyvin yksinkertaisia, joskus jopa pelkän yhden lauseen hokemista. Ylen toimittaja Heidi Sommar mainitsee, että eurodancessa käytettiin usein myös syntikkariffejä ja simppeleitä melodioita. Musiikkilehti Rumban toimittaja Anton Vanha-Majamaa määrittelee sen taas tällä tavalla: synariffi, miesräppäri, korkealta laulava nainen mutta nopeudeksi on katsottu 110-130 bpm

Kappaleet ovat pääasiassa melankolisia, vaikka toisaalta iloisiakin biisejä tehtiin. Bubblegum dance ja eurodance sekoitetaan usein myös keskenään, bubblegumin erottaa naivistisen iloisesta tunnelmasta ja vokaaleista. Toisaalta artistit kuten Scatman John seikkailivat rajamaastossa.

Eurodance EI ole mielestäni mitä tahansa eurooppalaista tanssimusiikkia. Eurohousea nimitetään yleensä eurodanceksi. Katson, että artistit kuten Livin' Joy, Whigfield, Robin S edustavat nimenomaan eurohousea. Lisäksi kevyt dancepop on pohjimmitaan eurohousea, esim. poikabändien, kuten East 17, tuotanto. Eurohousesta puuttuu myös eurodancelle tyypillinen energia ja se nojaa enemmänkin konemusiikin kevyempään puoleen, houseen.

Eurodanceksi lasken mukaan oman aikakautensa musiikin lisäksi myös nykyprojektit jotka tekevät autenttiselta kuulostavaa soundia kuten Alex ja Digital Base Project. Eurodance on soundiltaan tietynlaista musiikkia, joka sijoittuu yhdelle aikakaudelle tai joka tehdään sen aikaisella soundilla. Esimerkiksi kun Culture

Beatin hitti *Mr. Vain* tehtiin uusiksi 2003, kyseessä ei ollut enää eurodance vaan ennemminkin sen aikaisten soundien mukaan tehty toisinto hard trance tyyliin. Myös pääasiassa euro reggaeta tekeviä artisteja kutsutaan usein eurodanceksi, tästä parhaana esimerkkinä Ace Of Base. Kuitenkin näilläkin artisteilla saattaa olla yksittäisiä kappaleita, joita voidaan kutsua kuuluvaksi eurodance-genreen.

Karine Sanche, joka pyörittää dancen runsaudensarvea, Eurodance Encyclopediaa, näkee asian toisin. Hän määrittelee ns. klassisen kauden lisäksi mukaan bubble gumin, happy hardcoren ja trancen, dream dancen ja hands upin. Oma näkemykseni asiasta on siis selvästi suppeampi. Vaikka Karinen mainitsemisissa genreissä onkin jälkiä eurodancesta, en käyttäisi tätä sanaa näiden genrejen yhteydessä.

Vielä laajempi näkemys eurodancesta on Neverending Dream -nimistä elokuvaa tekeillä. Kotisivuilla kuvaillaan, että se on 90-luvun tanssimusiikkia, lapsuutesi musiikkia; musiikkia, joka liikuttaa ja saa aikaan syviä tunteita. Kyseinen määritelmä pohjautuu vahvasti ”fiilikseen”, välittämättä niinkään generajoista.

SYNTY

Eurodance syntyi monen eri genren ”puristuksissa”. Useat biisit, artistit ja tyyli loivat pohjaa eurodancelle. Soppaan sekoitettiin yleensä elementtejä housesta, teknosta sekä hip hopista, jotta saatiin luotua tarttuvaa radioystävällisiä hittejä

70-luvun diskomusiikilla on suuri merkitys 90-luvun tanssimusiikissa, koska se oli pohjana kaikella elektronisella tanssimusiikilla. Muun muassa homoseksuaalien ja tummaihoisten underground -klubeista syntynyt tyyli sai tuulta alleen kukoistavasta DJ-kulttuurista. DJ (disc jockey) eli levyjä soittava tiskijukka pääsi keskiöön ja pystyi soitollaan luomaan hittejä. Motownista, funkista ja Philadelphia soulista ammentava tyyli kehittyi USA:ssa omaksi tyylijaljikseen. (Encyclopedia Britannica 2019.) Mm. Gloria Gaynor, Donna Summer, The Salsoul Orchestra ja Tavares olivat tunnettuja discon esittäjiä.

70-luvun alussa yhdysvaltalainen levytuottaja Tom Moulton kehitti ns. disco mixin, jopa 15 minuuttia kestävä version kappaleesta, joka sisälsi vokaalien lisäksi pitkän instrumentaaliosuuden ”disco breakin” jossa hyödynnettiin tehokkaasti kappaleen tarttuvimpia, monesti vahvoja jousiosuuksia. Näillä remixeillä sai yleisön suorastaan ekstaasiin tanssilattialla. Tom Moulton onkin ansaitusti remixin isoisä, jota ilman ei nykyäänkään olisi kappaleista niin paljon variaatioita. Remix on erittäin tärkeä käsite eurodancessa, koska kappaleista tehtiin lukuisia eri versioita sinkuille tiskijukille soitettavaksi. Muita tunnettuja discon miksaajia oli mm. Walter Gibbons, Bobby ”DJ” Guttadaro ja Larry Levan.

Diskotyyli valui myös Eurooppaan. Tummaihoisten Philadelphia soundista innoituksen saivat tuottajat kuten Jean-Marc Cerrone sekä Henri Belolo ja Jacques Morali. Eurodancen kannalta suurimman vaikutuksen teki Giorgio Moroder, jonka Donna Summerille Pete Bellotten kanssa tekemä *I Feel Love* (1977) on silkassa elektronisuudessaan ja moderniuudessaan tanssimusiikin suurimpia klassikoita.

Bowie muistelee, että hänen yhteistyökumppaninsa Brian Eno julisti biisin kuultuaan, että tämä sinkku tulisi muuttamaan klubisoundin seuraavaksi 15 vuodeksi eteenpäin. Tämän biisin vaikutus on ulottunut vielä pitemmälle, tähän päivään asti ja siten sen merkitys on ollut todella tärkeä kaupalliselle dancemusiikille, jota eurodancekin pohjimmiltaan oli.

Donnan *I Feel Love*n myötä diskomusiikista kehittyi myös nopeampi muotonsa eli hi-NRG, joka antoi eurodanceen kiihkeän nopean rytmin. Artistit kuten Sylvester, Weather Girls, Kelly Marie, Evelyn Thomas edustivat tätä genreä. Myöhemmin 80-luvulla tuottajatiimi SAW (Stock, Aitken & Waterman) inspiroitui vahvasti tästä tyylistä ja sai mainetta ja mammonaa monelle artistille tällä soundilla. Kuten diskokin, niin tämä genre kukoisti myös vähemmistöille suunnatussa klubiympäristössä.

Nopea tahtinen Hi-NRG syntyi eurooppalaisesta diskohaarasta ja vaikutti täysin elektronisen italodiskon syntyyn 80-luvulla. Itse koen että eurodancen suora musiikillinen edeltäjä oli italodisko, joka loi kaihoisilla tarttuvilla melodioillaan ja tarttuvilla kertosäkeillään tietä eurodancelle. Moni italoartistikin siirtyi 90-luvulla kyseisen genren pariin. Näistä mainittakoon mm. Ken Laszlo, Sabrina ja Radiorama. Sabrinan rintavassa hitissä *Boys* onkin 1987 onkin jo kuultavissa eurodancelle tyyppinen miesräppi.

House-musiikki oli merkittävä pohja eurodancelle. House itsessään syntyi monen eri genren yhdistelmänä. Se lähti samalla tapaa underground -klubeista kuin diskokin. Houselle merkittävät nimet Larry Levan ja Frankie Knuckles aloittivat homoseksuaalien suosimista kylpylöistä ja diskoista Continental Baths ja The Gallery. Esim. Knuckles teki Michael Jacksonin *Rock With You* -biisistä pitkän remixin korvaamalla liverummut rumpukoneella. Knuckles tuli niin suosituksi, että hänet pyydettiin uuteen Warehouse -nimiseen klubiin tiskijukaksi. Warehousesta tuli suosittu paikka, ja ihmiset alkoivat kysellä musiikista, jota soitettiin Warehousessa ja lopulta etuliite "ware" jäi pois ja jäljelle jäi house.

Hip house oli genrenä eurodancen esimuoto. Hip housella tarkoitetaan genreä, joka syntyi housen ja hip hopin (jossa riimitelyt ja räppäys yhdistettiin musiikkiin) risteymänä. Genressä käytettiin valtavasti sampleja eli palasia muiden kappaleista. Rap-muusikot halusivat house-musiikin tuomaa menestystä myös omalle musiikilleen ja vastineeksi housen tuottajat halusivat räppäreitä omille tuotoksilleen. Tämä tuotti bändejä kuten Technotronic ja Snap!. Edellä mainitut toimivat eräänlaisina prototyyppeinä eurodancen mallille, jossa bändit olivat lähinnä tuottajiensa projekteja, jonka takia laulajia saattoi vaihtaa jopa yhden biisin välein. Moni eurodance-aktikin aloitti hip housella kuten M.C. Sar & Real McCoy, B.G. The Prince Of Rap, 2 Brothers On The 4th Floor, Twenty 4 Seven ja Cartouche, joten siirtyminen euroon oli suhteellisen vaivatonta.

Tekno on kenties ollut tärkein genre euron kehittymisen näkökulmasta. Se on eurooppalainen housesta kehittynyt tyyliä, joka pyrkii viemään monotonisuuden ja äänen voimakkuuden maksimiin. Biitin lisäksi tärkeää genressä ovat matalat taajuudet, jotka vaikuttavat tanssijoihin fyysisesti. Isot kontrastit, nopeuden vaihtelut ja yllätystauot sekä samplet (lainatut rytmit ja/tai vokaalit, puhelauset) ovat myös teknomusiikin erityispiirteitä. Teknoa (kuten myös sanaa eurodance) on sanana käytetty kuitenkin tavallaan väärin 1990-luvulta asti, mutta

myös nykyäänkin. Maallikkoterminä sillä on tarkoitettu mitä tahansa konepohjaista musiikkia aina eurodancesta happy hardcoreen. Toisaalta myös eurodancen nimeä käytetään väärin. Esim. eurodance-harrastuksestaan kertova Felicia Prehn sanoo Airut-lehdessä, että suurimmat suosikit hänelle eurodancen genressä ovat Westlife ja A-Teens

Nämä kaikki musiikilliset ainekset teknosta räppiin muodostivat euron maistuvan keitoksen.

EURODANCEN ERITYISPIIRTEITÄ

Eurodancessa korostuivat vokaalien toistaminen ja vähyys. Lyriikka saattoi olla yhden lauseen toistamista, joka kehotti yleensä tanssimaan, rakastamaan ja bailaamaan. Eurodancessa kielelliset tai sanoitukselliset hienoudet olivat alisteisia rytmille. Useimmiten sanoitukset olivat yksinkertaisia iskulauseita, kuten "let the rhythm move you", "move your body" ja "dance to the beat".

Hip hopista perityt, kertosäkeen väliset rap-osuudet, eivät olleet lyriikan kukkasia, vaan niissä riimiteltiin sanoilla, jotka sopivat yhteen. Lähinnä ne kuulostivat välilauseilta enemmänkin kuin iskevilta puheenvuoroilla. Väiliräppien funktiona oli lähinnä vain toimia kiihdykkeenä lähestyessä kohti tarttuvaa kertosäettä. Pääasiassa eurodancet sisälsivät yhdestä kolmeen rap-osuutta. Jossain tapauksissa niitä ei ollut lainkaan ja vokalisti lauloi itse koko laulun.

*Jumpin', jumpin' up and down
From the top right to the ground
Free your soul and free your mind.
Now set you free, right on time
It's weekend and it's party-time
Feel the heat and free your mind*

(Masterboy: Feel The Heat Of The Night – ote räpistä)

*Drive me crazy all night long
Till my grandma sings this song
Drive me crazy, take it down now
Squeeze me baby, take my hand now*

(U.S.U.R.A.: Drive Me Crazy –ote räpistä)

Poikkeuksiakin kuitenkin oli. Dr.Alban on lyriikoiden syvyyden kohdalla poikkeus sääntöön. Hänen sanoituksensa ovat käsitelleet mm. huumeiden käyttöä, rasismia sekä kuuluisuuden kiroja. Myös Lovemessage, joka kokosi yhteen monia suosittuja eurodance-akteja, räppäsi seksuaalivalistuksen puolesta. Myös E-roticin voidaan katsoa kampanjoineen turvallisen seksielämän puolesta.

Katson, että koko vokaalien merkitys on eurodancessa lähinnä tukea musiikkia, kuin olla syvempää ajattelua herättävä. Välillä laulajien heikohko laulutaito kompensoitui

musiikin laadukkuudessa. Kappaleissa oli pääosassa tarttuva melodia ja kertosäkeenä saattoi olla välillä pelkkä yksi sana tai lause.

*Everybody's walking
Everybody's talking
Talk to me baby*

(Redcat: Everybody's Walking – ote)

*Dance to the beat, to the beat
Dance to the beat, to the beat
Dance to the beat, you can't stop it*

(Bass Expanders: Beats Go -ote)

Nimestään huolimatta eurodance ei ollut rajoittunut vain Eurooppaan. Projekteja syntyi kuin sieniä sateella ympäri maailmaa. Erikoisemmat eurodance-maat lienevät Meksiko, USA sekä Japani. Esiintyjän alkuperämaalla ei kuitenkaan ollut suurta merkitystä, monesti bändissä saattoi olla eri kansallisuksia. Tanssin ja bailaamisen sanomalla myytiin yhteistä fantasiamataa, jossa kaikki kansallisuudet jorasisivat yhteisen tanssibiitin tahtiin.

Eurodance-aktit olivat hyvin vaivattomasti tuottajiensa muokattavissa. Vaikka bändi henkilöityi niihin, jotka esiintyivät liveinä, niin pääosassa olivat kuitenkin tuottajat. He käsittelivät projektiaan kuten firmaa, joten henkilökunta saattoi vaihtua nopeaankin tahtiin. Laulajat ja keulakuvat saattoivat parhaimmassa tapauksessa vaihtua yhden sinkun välein tai laulaja saattoi pysyä samana, vaikka keulakuvat vaihtuivat vrt. E-rotic. Oli hyvin yleistä, että studiolaulaja oli eri henkilö kuin liveinä esiintyvä. Tapana oli ”lipsynkata” eli aukoa omaa suutaan toisen laulaman laulun tahtiin. Esim. Cappellan *U Got 2 Know* -levyllä (1994) biisit ovat monien studiolaulajien esittämiä tai suoria sampleja vanhoista kappaleista. Keulakuvat valittiin yleensä ulkonäön eikä suinkaan laulutaidon mukaan.

Kauniiden keulakuvien käyttö oli hyvin yleistä 2000-lukua edeltävässä tanssimusiikissa. Esimerkiksi euro housea edustava Black Box palkkasi ranskalaisen Katrine-mallin laulajaksi *Ride On Time* -hittiin (1989), mutta myöhemmin paljastui, että biisissä käytettiinkin diskodiiva Loleatta Hollowayn vokaaleja *Love Sensation* -kappaleesta. Vuosituhannen vaihtumisen jälkeen tällaisia huijaustapauksia ei ole enää ollut niin paljon koska yleisöstä on tullut tiedostavampaa, ehkä Internetin luoman läpinäkyvyyden takia.

Tanssimusiikissa tyylit muuttuivat nopeasti ja tämä ei voinut olla heijastumatta artistien musiikkiin. Tanssimusiikki on muutenkin tunnettu siitä, että pinnalla oleva tyyli saattaa vaihtua heti kun yksikin artisti saa hitin tietyllä soundilla. Tällaisia ”aallonmurtaja” -biisejä ovat olleet mm. Robert Miles *Children*, Sash! *Encore Une Fois* sekä Eric Prydz *Call On Me*. Myös happy hardcoren suosio vaikutti artisteihin. Eurodancekin oli hyvin hittihakuista. Jos jostain kappaleesta tuli hitti, muut aktit yrittivät matkia tätä ja saada osansa suosiosta.

Tämän johdosta vain hyvin harvan projektin voidaan sanoa pysyneen koko uransa ajan eurodancessa. Kun tyylit ja trendit vaihtuivat nopeasti, oli pakko olla ajan hermolla. Esimerkiksi Maxxin ainoan debyyttialbumin jälkeen julkaistu single *Move your body* (1995) oli jo tyystin erilainen ja tyylillisesti oltiin enemmän lähellä

usalaista euro housea á la Reel 2 Real. Myös ruotsalainen Look Twice viskasi eurodancen pois kahden albumin jälkeen ja muuttui hiphop/funk –yhtyeeksi. Moni projekti koki samanlaisen metamorfoosin suurimman eurohysterian laimennettua.

Fanina ja musiikin kuuntelijana sitä tuntee itsensä petetyksi, jos omat suosikkiartistit alkavat tehdä aivan toisenlaista musiikkia. Toisaalta on tapauksia, joissa projekti on palannut takaisin ruotuun. Esim. Basic Element teki todella kevyen diskovaikutteisen albumin *Star Tracks* (1996), mutta palasi kahden vuoden jälkeen uudistuneena kivenkovalla *Earthquake* -levyllä. Erityisesti sooloartistien kiinnostus kääntyi nopeasti muihin genreihin, sen jälkeen kun oli saanut suosiota muodikkaalla eurolla. Esim. Alexia hellensi heti toisella levyllään jo otettaan eurosta. He saivat suosionsa eurodancella, mutta heidän omat kiinnostuksen kohteensa olivat muissa genreissä.

Artisti saattoi myös yrittää toistaa aikaisemman hittinsä kaavaa ja tällä oli yleensä huonoja seurauksia. Esim. Alexia sai hittejä mm. *Summer Is Crazy* ja *Number One* –kappaleillaan, mutta vasta *Uh La La La* (1997) nosti hänet megatähteyteen. Kappale on löysä, downtempoinen veto. Tämän siivittämänä tätä kaavaa yritettiin toistaa seuraavilla levyillä esim. *Gimme Love* ja *Happy*. Debyyttialbumin jälkeen tanssikkappaleet olivat niukassa. Upea dancelaulaja meni täysin hukkaan hitaissa ja euro reggaessa.

Hyvin harvan projektin albumijulkaisut olivat kokonaan eurodancea. Mukaan ripoteltiin joskus hieman turhiakin euro reggae -kappaleita ja pahimmassa tapauksessa myös balladeja, joiden funktio tanssilevyillä on turhahko. Tämä johtui todennäköisesti siitä, että haluttiin vedota mahdollisimman laajaan yleisöön. Pääasiassa albumeista, jotka ovat sisältäneet eniten eurodancea, ovat jääneet euromusiikin klassikoiksi.

Kuten muussakin tanssimusiikissa, samplaus eli palasten ottaminen toisista kappaleista oli hyvin yleistä. Erityisesti Gianfranco Bortolottin projekteissa kappaleet saatettiin koota useammasta eri osasesta ja välillä ei muistettu edes kysyä lupaa. Myös coveroimista eli lainakappaleiden esittämistä tapahtui hyvin usein. Joskus oli tarve tehdä hitaista tanssilattialle sopivia versioita. Mm. Urgent C teki Rednexin *Wish You Were Here* –balladista eurodance -version. Välillä kappaleesta haluttiin saada vain hieman erilainen versio ja toinen artisti coveroi superhittiä parin vuoden sisällä alkuperäisen ilmestymisestä. Esim. Orlando esitti Haddawayn *Rock My Heart* –kappaleen vain kaksi vuotta alkuperäisen jälkeen.

Tyypillistä oli myös, että tuottajat projektin takana saattoivat tehdä miksausia projektin nimellä. Esimerkiksi La Bouche, E-rotic, Damage Control sekä Pharao ovat olleet miksaajina monessa eurodance -kappaleessa. Pääsipä eetteriin myös Scatman John remix. Kyseisissä tapauksissa biisit miksattiin uuteen uskoon bändien hittibiiseistä tutulla soundilla.

Musiikkivideot näyttivät useimmissa tapauksissa hyvin halvoilta. Taustana saattoivat olla varastohalli tai hylätty tehdas. Joskus artisteja kuvattiin kaduilla, pelloilla tai jopa rautatieasemalla. Yleensä taustana olivat alkeelliset lavasteet tai täysin tietokonegraafisesti luotu ympäristö. Esim. Dance Nationin *True Conviction* on Suomen ensimmäisiä tietokonegraafiikkaan perustuvia musiikkivideoita. Pelimaailmaa ja konegraafiikkaa yhdisteltiin myös Cymurai ft. Thea Austinin *Magic Touch* -videolla. Jotkut videot tehtiin lähes täysin tietokonegraafiikalla (esim. Matrix *Can You Feel It*) Grafiikalla yritettiin saada aikaan futuristista fiilistä. Katson että futuristisuuden tavoittelu on jääne jo 80-luvun synthpopin ja italodiskon ajoilta.

Yli kaksi vuosikymmentä myöhemmin nämä alkeelliset grafiikat tosin näyttävät lähinnä muinaisjäänteiltä.

Projektin oma tyyli heijastui luonnollisesti myös videoihin. Imperion videoissa oltiin muinaisessa Roomassa, Pharao taas seikkaili Egyptissä. Magic Affairin videot olivat synkkäsävyisiä heijastaen bändin mystiikkaa ja magiikkaa.

Videot olivat pääasiassa hyvin värikkäitä, mutta myös täysin mustavalkoisiakin tehtiin. Itse preferoin värillisiä, koska sopivat mielestäni paremmin koko eurodancen ideologiaan bailaamisesta ja tanssimisesta.

Enemmistössä näistä videoista on mukana ammattitanssijoita, välillä koko salillinen ja välillä pari. Joskus myös artisti itse on mukana tanssimassa kuten Cappellan *U Got 2 Let The Music*-videossa. Välillä videoissa nähtiin pelkkiä tanssijoita eikä keulakuvaa lainkaan.

Projektin saama suosio, etenkin Amerikassa, vaikutti videoiden tasoon. Aktit kuten La Bouche tai Real McCoy pystyivät tekemään paremman tasoisia videoita, kuin monet ainoastaan Euroopassa suosiota saaneet bändit. Takana oli ison levy-yhtiön tuki ja syvemmät taskut.

Eurodancen muoti on pitkälti kopioitu rave/tekno-kulttuurin muodista. PVC-muoviset asut olivat kova sana laulajien ja tanssijoiden keskuudessa, erityisesti mustat mutta myös värilliset. Projektien räppärit sen sijaan yleensä pitivät kiinni hip hop- muodista, kuten löysistä vaatteista. Välillä tummat pyöreät aurinkolasit korostivat vielä räppäriä "viileyttä".

Sekä nais- että mieslaulajat näyttivät paljasta pintaa. Miehilläkin saattoi usein olla paita auki, jos kohde oli vaan tarpeeksi hyvän näköinen. Naiset käyttivät lyhyitä hameita tai sortseja. Seksikkyyttä korostettiin projekteissa kuten E-rotic, joissa seksistä tai pikku tuhmuuksista laulaminen oli keskiössä. Naisilla suosittiin rastoja tai peruukkeja, mitä värikkäämpiä sen parempi. Projektille valittu teema, kuten muinainen Egypti, määräsi usein myös vaatetuksen tyylin.

Kaiken kaikkiaan eurodancen visuaalisessa tyyliässä näkyi teknon ja muunkin tanssimusiikin vaikutus. Kuten musiikkikin, niin se oli myös visuaalisesti monen eri genren ja tyylin sekoitus.

RHYTHM IS A DANCER - EURODANCEN VAIKUTTAJAT

Muutama bändi on selvästi ollut vaikuttamassa eurodance-aktien syntyyn tuoden mukaan erilaisia elementtejä genreen. Seuraavassa on esitelty muutama, jotka ovat olleet oleellisia euron kannalta katsottuna.

► *Snap! (Saksa)*

Snap! on ensimmäisiä bändejä, jotka julkaisivat eurodance-kappaleen. Vaikka bändin repertuaariin kuului myös hip hoppia, niin tämän projektin merkitystä ei voi vähätellä.

Amerikkalaisen Maurice Durrone Butlerin (s. 1967) matka kohti yhtä suurinta tanssiaktia alkoi rumpalina kotikaupunkinsa heavy metal -bändissä. Hän liittyi armeijaan, jossa hänestä tuli ekspertti purkamaan pommeja. Eräänlainen pommi oli nurkan takana, sillä armeijasta lähdön jälkeen hän muutti Saksaan, jossa hän kohtasi tuottajaparin Michael Munzing (aka Benito Benites) ja Luca Anzilotti (aka John Virgo Garrett III). Pari oli tuottamassa projektia nimeltä Snap!, joka oli saanut nimensä erään sekvensseriohjelman toiminnon mukaan. Ennen Snapia tuottajat olivat saaneet menestystä mm. projektilla Off (*Electrica Salsa*).

Miehillä oli työn alla kappale *The Power* (1990) joka oli rakennettu sampleista kuten Chaka Khanin, Jocelyn Brownin ja Chilli Rob G:n kappaleista. Biisistä on itse asiassa olemassa useampi versio, samplejen käyttöön liittyvien epäselvyyksien takia. Alussa kappale julkaistiin Chillin alkuperäisellä räpillä, mutta kun ongelmia alkoi syntyä, niin tuottajat päättivät värvätä hänen tilalleen Butlerin (joka tässä vaiheessa oli jo ottanut taiteilijanimen Turbo B) ja korvasivat Chillin räpit Turbon äänellä. Vokalistiksi alkuperäisen Jocelyn Brownin samplehuudahduksen "*I've Got The Power!*" tilalle palkattiin Penny Ford (s. 1964), joka oli toiminut juuri em. Chaka Khanin taustalaulajana. Alun perin tuottajat pyysivät Chakaa laulajaksi, mutta hän ei ehtinyt, joten Chaka lähetti paikalle kämppäkaverinsa Pennyn. Kun uusi versio julkaistiin Pennyn ja Turbo B:n vokaaleilla, biisi alkoi saada menestystä ympäri maailmaa. Myös video (jossa lauluvokaalit lipsynkkasi Jackie Harris) lisäsi biisin voittokierrettä.

Nyt jos koskaan on aika liikuttaa vartaloasi biitin tahtiin sillä ensimmäinen kirja klassisesta eurodancesta on täällä!

Genre, joka kukoisti vuosina 1992-1996 on nyt esitelty laajasti käsissäsi olevassa teoksessa. Kirjassa annetaan ääni monille tutuille ja vieraammille kasvoille. Yli 70 haastattelun joukkoon lukeutuvat mm. Lyane Leigh (E-Rotic), Courtney Williams (Loft), Linda Meek (Maxx), Mauro Farina, Franca Morgano (Magic Affair), Jo Bogaert (Technotronic) ja Frank Fenslau (Culture Beat). Suomesta mukaan on otettu laaja kattaus artisteja, kuten Maki Kolehmainen (Aikakone), Kristian Maukonen (Taikapeili) sekä Hannu Pulkkinen eli Enzo (Hausmylly).

"Eurodance kuvasti aikaansa,
rauhanomaista juhlimista yhdessä."

Enrico Zabler (Masterboy)

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi